

No s'alarmi ningú, que no tinc nocions d'economia i, per tant, no penso discutir sobre l'IVA, ni si la total recaptació nostrada ens faria més sobirans i rics! A part aquestes obvietats, l'estiu i les seves sobtades malalties, pels trons i tempestes i tamborinades, serveixen per a fer net de papers acumulats durant el curs escolar! Malgrat no obtenir, per la fatiga que comporten, cap càrrec acadèmic d'importància, des de la fi del batxillerat de lletres, el temps se m'organitza per cursos: l'educació contínua hi deu fer alguna cosa, també!

No voldria deixar passar l'estiu sense fer partícips els lectors de tot d'experiències que, malgrat tenir l'art per protagonista, són els seus valors afegits que les converteixen en singulars, i en definitiva permeten de creure en la bondat de la humanitat, i que tots els conflictes terrestres són d'allò més transitoris. Tots aquests tresors que tant ens costa de despendre'ns-en són l'esca del record fugisser. Fulletons, catàlegs, bitllets de metro de ciutats exòtiques, entrades a museus emblemàtics o més desconeguts, rebuts de restaurants que et recorden una molt grata companyia, que més tard o més d'hora cal llençar-los, amb convenciment propi (no hi haurà ningú que ens dediqui una fundació després del *rigor mortis*) o amb les amenaces d'altri, si l'espai és compartit.

No voldria fer-me pesat, ni iniciar ara l'escriptura de la tesi que tant em turmenta. Concretarem el relat en tres casos viscuts, aprofitant que la xifra forma part de la nostra tradició hermenèutica.

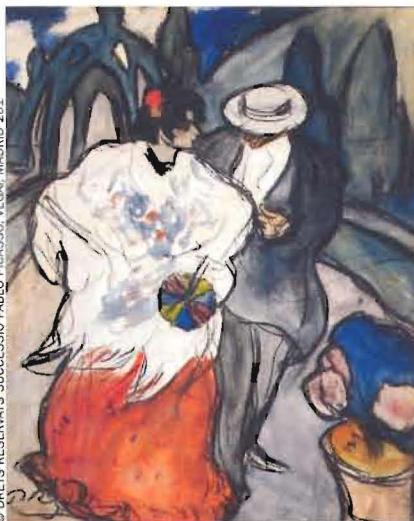
El primer té per tema Picasso, inefable i omnipresent. El dissabte 14 del propassat novembre a les 18 h es va inaugurar un nou espai cultural de la capital alemanya: The Picasso Story. Aquest museu, situat en un bell edifici clàssic del centre històric de Berlín, antic ministeri de l'est, presenta obra gràfica i ceràmica de Pablo Picasso, a més de fotografies d'Edward Quinn i André Villers, i mostra les facetes de l'artista –des del compromís polític a la vida privada–, a partir d'una avançada proposta pedagògica interactiva, que molts voldríem tenir-la a prop. I que ara serà possible perquè a partir de la tardor viatjarà de manera itinerant per tot el món i sembla que la primera estació serà a Màlaga. Una iniciativa de Dominicus H. Rohde, president de Schengen Peace

Els valors afegits

Joan Abelló Juanpere

Santiago Rusiñol i Miquel Utrillo. Cartell anunciador del llibre *Fuls de la vida*, de Santiago Rusiñol, c. 1898.

Pablo Picasso. *Parella en un jardí*. Madrid, 1901. Carbonet i aquarel·la sobre paper, 38,8 cm x 26,7 cm. Totes dues obres s'exhibeixen al Museu Picasso.

Foundation, assessorat –entre més– per Johannes Fox, maníac autor de tota una enciclopèdia sobre el titànic artista. La instal·lació també té en compte l'aportació al missatge de la pau, pel mític creador. Ens ho recorda un muntatge per a infants dedicat al ginkgo de la Pau, que Goethe va plantar a Schengen el 1783.

I si continuem amb Picasso, sense sortir de casa no es pot silenciar la darrera producció com a exposició temporal del Museu que porta el seu nom: "Picasso versus Rusiñol". Diverses raons en constaten l'interès i la pròpia singularitat. Es tracta d'una exposició de tesi, sens dubte, a partir d'una acurada recerca, que fa ben poc va dur el seu autor a publicar un llibre de referència: *Picasso i Rusiñol. La cruïlla de la modernitat*.

Eduard Vallès, autor del llibre i comisari de la mostra, actualment també conservador del Museu Picasso, sap tornar l'interès al Picasso inicial, que s'educa a Barcelona i fuig a París a desenvolupar-se com a artista. Una exposició transversal, coorganitzada pel Museu Cau Ferrat de Sitges, ara tancat per obres, i que distingeix l'ens barceloní de tots els altres centres dedicats a Picasso, amb una exigent línia d'investigació i difusió del període matriu, viscut a Barcelona.

El darrer exemple que poso a judici i admiració pública és la Fundació Antonio Pérez, de Conca, situada en un antic convent en ple centre històric, iniciada el 1998 i dedicada a l'art contemporani, que es va crear amb la finalitat d'hostatjar la col·lecció que Antonio Pérez (amic d'artistes com Saura i Millares, responsable de les mítiques i clandestines edicions del Ruedo Ibérico a París i també artista) va donar a la Diputació de Conca. Un museu que ha tingut un increment enorme (pintura, escultura, fotografia, obra gràfica i llibres d'artista), i ara ja compta amb més de 3.000 obres d'art. La Diputació ha hagut d'obrir dues noves seus per encabir tot el patrimoni artístic: el Museo de Obra Gráfica i el Museo del Objeto Encontrado, tots dos a la vila manxega de San Clemente. El primer conté una enorme escultura de Carlos Pazos, encarregada a l'inici per l'IVAM, i el segon, els objectes que l'afable i brossià López busca amb neguit, sense esperar a trobar-los. I ara només cal esperar que se'ns retorni la salut!

jabello@eina.edu